

GIULIA BESA
DJALI I KEQ QË UNË ZGJODHA

Roman

BOTIMET TOENA

GIULIA BESA

DJALI I KEQ QË UNË ZGJODHA

Roman

Përktheu nga origjinali italisht Sonila Kapo

BOTIMET TOENA

Tiranë

Autori: Giulia Besa (Xhulia Beza)
Titulli në origjinal: Il ragazzo cattivo che scelgo
Botoi në italisht: Rizzoli libri

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Edona Marku Huqi
Redaktore letrare: Besa Vila
Korrektore letrare: Sonila Kryeziu
Përkujdesja grafike dhe kopertina: Erdita Oshafi

ISBN 9789928817419

© 2021 Giulia Besa

Ky libër është botuar me marrëveshje me Agjencinë Letrare
Loredana Rotundo, Milano, Itali.

© në shqip Botimet Toena

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja" nr. 71, Tiranë 1023.

Kutia Postare 1420

E-mail: botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al/>

Për Andrean, që tha po.

Pak hapa larg nesh, ujërat e errëta të Teveres thyhen në bregun e gurtë duke ngritur një re stërkalash. Sonte rryma është marramendëse dhe përplasat mbi këmbët e urave sikur do t'i shkulë dhe t'i tërheqë me vete. Duket si një det në furtunë.

Nëse lumi do të fryhej pak më shumë, atëherë do të derdhej përtej bregut mbi rripin me gurë, ku jemi ne. Gjithsesi, për mua nuk do të kishte ndonjë ndryshim të madh, pasi sonte nuk është vetëm Tevere i rrëmbyeshëm.

- A mund të ndalosh dhe të mos më tërheqësh kështu? - i bërtita Çezares. - Po ma shkul krahun!

Ai kthehet nga unë; buzëqeshja e tij e tërthortë, me gropëzën e skalitur në faqe, i jep atë pamjen prej finoku, që e njoh mjaft mirë. Akoma nuk i besohet që pranova të dilja - dhe ka të drejtë të habitet: ka kaluar tashmë gjysma e majit dhe së shpejti fillon sezoni veror i provimeve, dhe unë duhet të isha e mbyllur në dhomë me kokën mbi librat e shkollës.

- Je e mërzitshme, si gjithmonë, - tha i dashuri im, duke më tërhequr përgjatë buzës së lumit. - Por sot do të merrem vetë me ty, do të ta heq nga fytyra atë

ngërdheshjen e shqetësuar prej studenteje të përkryer. Do të të kthej dëshirën që të vërdallisesh gjithë natën me mua.

Ngre sytë drejt qiellit të yjzuar dhe shfryj: një cullufe flokësh të drejtë dhe të zinj më ra mbi hundë. Çezare më hedh një vështrim mbi sup, më zhbirilon.

- Dhe mjaft bëre sikur je e irrituar, përndryshe... përndryshe ti e di çfarë kam dëshirë të bëj kur më sillesh si e para e klasës...

Flet me të njëjtin ton që përdor kur më mbërthen dhe më hedh mbi shtrat. Më kalon një e rrëqethur përgjatë kurrizit dhe, për një çast, skuqem deri në rrënjë të flokëve - një ndjesi e këndshme, që nuk e kisha provuar prej disa kohësh. Ndoshta një muaj? Apo më shumë? Shkurt, unë studioj seriozisht, nuk mund të mendoj gjithë kohës për fëlliqësira, si bën ai!

- Dreqi ta hajë, dora! - Po Çezare nuk e kupton se sa forcë ka dora e tij. Hej, të marrim anën pozitive: gjithë ajo stërvitje në boks shërben për diçka, nuk është vetëm kohë e humbur.

- Çezare, ta marrë djalli! - Ngul këmbët dhe çliroj gishtat e mi nga të tija. Ai ndalon dhe kthehet nga unë.

Me ballin e vrenjtur, fërkoj kurrizin e dorës.

- Më vrave! Mund ta di pse nxitojmë?

Çezare mbledh supet. - The që duhet të kthehem maksimumi në orën dy dhe dua të paktën të kem kohë sa të dukem në lokal.

- Jo, jo, thashë maksimumi në *mesnatë*, *dymbëdhjetë e gjysmë*. - Lëviz gishtin tregues për t'i vënë në dukje gabimin e madh. - Orën dy e ke parë në ëndërr.

Mbi fytyrën e të fejuarit tim u shfaq një shprehje habie e shtirur. - Është ora njëmbëdhjetë e gjysmë! Nuk ia vlejnë as paratë për parkim, po i çojmë dëm kot.

- Por parkove në rresht të dytë!

Çezare ia plas së qeshurës, e cila shoqërohet nga zhaurima e Teveres duke zbehur kundërshtimin tim. Na mbështjell oshtima e ujërave, dhe është i vetmi tingull, pasi në të majtën tonë ngrihet muri që na mbron nga zhurmat e trafikut. Në atë orë, në pranverë, ka ende ecejake të shumta dhe, ndërsa çamë si shigjetë për të ardhur deri këtu me *BMW*-në e të fejuarit tim, pata përshtypjen që katrahura e motorëve, e borive dhe e frenimeve më ishte ngjitur në trup dhe se do ta kisha në vesh edhe pasi të zbrisja nga makina.

Me sa duket, është faji i orëve të shumta që kam qëndruar e mbyllur në shtëpi duke studiuar: jam çmësuar me mjedisin e jashtëm; përgjatë rrugës me makinë isha njëherësh e eksituar dhe e pështjelluar dhe çdo zhurmë e aromë ishin më të forta sesa duhej të ishin në të vërtetë.

Edhe tani, zhaurima e Teveres është shurdhuese, megjithëse në sfond, në largësi, kap një melodi ritmike. Duhet të jenë altoparlantët e lokaleve ku po shkojmë, që e lënë muzikën me volum të lartë.

- Po më dëgjon, apo jo? - Çezare më ngul sytë, fytyra e tij është një pëllëmbë larg simes, me

buzëqeshjen gjithmonë të stampuar në të. - Je hutuar si një mackë që vrapon pas ndonjë fluturë.

Pulis sytë. - Dhe çfarë...

- Je një mackë e hutuar, si do t'ia bësh kur të japësh provimin e biologjisë?

- Çfarë po bën tani, po rrotullon thikën në plagë?

- Nëse jam e hutuar është për faj të tij. - Së pari, nuk është biologji, por anatomia e kafshëve të vog...

- Çfarëdo të jetë, - më ndërpret Çezare, - njësoj është.

- Po, ashtu është, njësoj, - harkoj vetullën. - Më saktë, që kur ke filluar të jesh kaq i bezdisshëm?

- Që kur ti nuk ma var më.

Çezare varet mbi mua dhe më duhet ta ngre fytyrën për ta parë në sy. I dashuri im është bërë serioz, një hije misterioze dhe e errët i ka zënë vendin paturpësisë së mëparshme. Pikërisht me këtë hije isha dashuruar, me fytyrën e tij prej djali të keq, me nofullat e shtrënguara dhe vështrimin e errët, të padepërtueshëm.

Nën dritën e shtyllave, admiroj tatuazhin që i ngjitet përgjatë qafës, derisa prek bulën e veshit. Kam një tundim të parezistueshëm për t'ia hapur xhaketën e lëkurës dhe t'i ngre bluzën e puthitur pas trupit. T'i fus gishtat në bluzën e pambuktë, t'i ngatërroj me gjembat e vizatuar që përdridhen mbi gjoksin e tij, të ngjitem përgjatë profilit të muskujve të barkut dhe të përkëdhel trëndafilat e kuq që rrethojnë thithat e gjoksit. Kur jemi në shtrat dhe prek lulet e pikturuara

mbi gjoksin e tij, kam përshtypjen se mund të shpoj mollëzat e gishtave, ndërkohë kur prek petalet më përshkon qetësia.

Por duhet ta heq nga mendja imazhin e ne të dyve në shtrat dhe të qetësohem: nëse do ta prek me duar, Çezare nuk do të presë të arrijmë te diskoteka për të më ngritur fundin... Po e zhvesh me sy dhe habitem sesi nuk e kuptoi menjëherë dhe nuk më ka thumbuar ende me ndonjë nga ato batutat e tij!

Gjithsesi, më duhet të studioj, natë e harbuar pale!

E gëlltis dëshirën dhe marr një nga çehret e mia të njohura prej vajze të bezdisur. Madje kryqëzoj duart mbi gjoks, për t'i dhënë edhe një hije ashpërsie më tepër. Por e kuptoj menjëherë se nuk është një lëvizje e zgjuar: sytë e Çezares u ulën poshtë duke më zhbiriluar gjoksin.

Psherëti. - Sonte duhet të kthehem herët dhe të përfundoj kapitullin, përndryshe do të mbetem mbrapa me programin tim. Nesër në mëngjes duhet të ngrihem sa më shpejt dhe të shkoj në universitet para se...

- ... të krijohet një rrëmujë në sallat e studimit, - më imiton Çezare me një ton të mërzitur, - dhe është e pamundur të gjesh një vend për t'u ulur dhe bla-bla-bla. E di përmendësh këtë histori. Çarje trapi!

Zëri i tij tingëllon vërtet i mërzitur, nuk po bën shaka si zakonisht. Mbetem e shtangur, me gojën hapur. Më shikon me ngulm, duket si një pumë që përgjon prenë e vet.

Ngriti dorën, venat mbi kurrizin e saj janë të dukshme për shkak të ushtrimeve të pafund në palestër. Më prek lehtë në mjekër, më ngacmon buzën e poshtme me gishtin e tij të madh.

- U bënë javë që rri e mbyllur në shtëpi me hundën e zhytur mbi libra. Unë nuk mundem më.

I heq gishtat nga buzët e mia dhe i fut mes flokëve të tij të zinj. Kthehet nga ana tjetër, vështron rrymën e zhurmshe të Teveres, valëzimin e hijeve të verdha të fenerëve mbi ujë.

Vezullimi i lumit që reflektohet në sytë e tij më lë pa frymë; po admiroj një krijesë të mrekullueshme, nga një botë tjetër. Ashtu siç e admirova një mbrëmje, para disa vitesh, gjithmonë në prani të Teveres, herën e parë kur ai më përqafoi.

Zemra më rreh fort, i afrohem të dashurit tim.

- Më fal...

Ia kaloj dorën nga pas, mbi shpinën e gjerë, dhe e përkul fytyrën duke e admiruar nga poshtë dashurinë time. Çezare është aq i gjatë, sa më duket si gjigant kur e përqafoj kështu.

Ai përkul fytyrën mbi mua, krahët e tij më rrethojnë dhe më mbrojnë nga çdo rrezik.

- Më fal, - i them sërish, - por je lidhur me dikë që e ka për zemër atë çka bën. Dua të bëhem veterinare dhe sa më shpejt të jetë e mundur. Është tejet e rëndësishme për mua.

Çezare buzëqesh paksa, vendos gojën mbi kokën time. - E di që jam i bezdisshëm. - Flet me buzët mes

flokëve të mi dhe ndiej aromën e luleshtrydhes në frymën e tij. Duhet të ketë ngrënë ndonjë karamele në makinë, ndërkohë që unë shikoja nga dritarja. - Por edhe ti e dije se kë po fusje në shtëpi, kur u lidhe me mua.

- Sigurisht që e dija. - Qesh nën hundë. - Fama jote në lice të paraprinte një kilometër larg!

Ai thith aromën time, më thotë gjithmonë që e çmend.

Por kurrë sa më çmend mua aroma tij.

Mbështes fytyrën mbi gjoksin e tij, mbi të bardhën e bluzës që i del mes kindave të xhakëtës. Çezare mban erë të mirë, mban aromën e mëngjeseve mes çarçafëve të bardhë pasi kemi bërë dashuri. Është aroma që adhuroj më shumë në botë.

- Nuk duroj dot më, - mërmërit ai. - Je gjithmonë duke studiuar gjatë gjithë ditës. Nuk më kushton vëmendje aq sa duhet.

- Ta kam thënë gjithmonë shumë qartë që do të jem e përkushtuar në maksimum në universitet.

- *Okay*, por mendoja se do të bëje peshkopen në klasë dhe dashnoren në shtëpi!

Nuk më pëlqen ky qëndrim, universiteti është çështje serioze. Tani do t'i jap një të shtyrë të mirë, kështu do të mësojë të mos thotë më budallallë..

Çezare më jep një të kafshuar në qafë, ul papritur kokën dhe ndiej mjekrën e tij në gropën e supit tim. Duart e tij zbresin poshtë në prapnicën time, ma shtrëngon.

- Ej! Çfarë je...

Dua të indinjohem, por bota po më rrotullohet dhe nuk gjej fjalët. Çezare më ngre pa vështirësi nga toka, dhe instinktivisht i qarkoj këmbët rreth kofshëve të tij.

Më puth përsëri në qafë, dhe përsëri, para se ta largojë gojën e tij nga gusha ime. Hunda e tij prek lehtë timen, sytë e tij zhyten tek të mitë. Më buzëqesh, një buzëqeshje e bardhë me dhëmbë të përkryer. Gëlltitem, dhe një therje kënaqësie më ngroh fundin e barkut.

Kur sillet kështu më bën të ndihem e eksituar dhe e turbulluar, truri më transformohet në një flluskë sapuni ngjyrë rozë. Gjithsesi, nuk është e drejtë! Në këtë mënyrë arrin gjithmonë t'u bëjë bisht diskutimeve, dhe...

Çezare ngjesh buzët e tij mbi të miat, dhe i burgos me një të puthur. Hap gojën, dhe gjuha e tij përvëluese ndesh timen. Bashkë me shijen e freskët të luleshtrydhes ndihet edhe një shije e hidhur, e cila më acaron qiellzën. Është hidhësia e cigareve, e përzierë me një shije të ëmbël, si cigare me vanilje. Ka rifilluar të pijë cigare? Qysh kur?

Çezare këmbëngul me puthjen, më gudulis me gjuhë dhe harroj çdo dyshim, çdo pyetje të panevojshme, dua vetëm t'ia ha buzët. Ai e kalon dorën pas qafës sime dhe më shtrëngon fort pas vetes, dhe ekziston vetëm goja e tij dhe përplasja e ujit. Zemra më rreh fort në gjoks, ose ndoshta është zemra e tij, ose janë të dyja bashkë; nuk kuptoj më asgjë.

Çezare zhvendos ngadalë fytyrën e tij nga imja, pa më ulur në tokë. Buzët e tij shkëlqejnë nga pështyma ime, e lëpin me pamjen e grabitqarit që sapo ka shijuar viktimën e vet. Më vjen të vdes, kur bën kështu!

- E bën kastile. Pranoje.

Ai harkon vetullat. - Bëj atë që duhet për të pasur pak vëmendje. Çfarë të bëj, mos duhet të bëhem leshator si Brutoja që të më shikosh?

Krahasimi me maçokun tonë më bën të qesh nën hundë. - Mjaft tani.

I dashuri im zhvendos dorën, përkëdhel tatuazhin që më rrethon fytin - një kurorë gjembash mbi të cilën spikat një trëndafil i vetëm, identik me ata që lulëzojnë mbi gjoksin e tij.

Gishtërinjtë e Çezares ngulmojnë pikërisht mbi trëndafilin e kuq poshtë mjekrës sime, i ngjashëm me një rubin të ngërthyer në një varëse. Trëndafilat përfaqësojnë marrëdhënien tonë: mund të vuash nga shpimet e gjembave, por përderisa janë edhe petalet si mëndafsh ia vlen ta durosh dhembjen.

Çezare i ngjesh sërish buzët në qafën time, thith lëkurën përreth tatuazhit, ashtu si bëj unë zakonisht me të tijën. - Dua të rizbuloj të dashurën time, - mërmërit. - Jemi jashtë gjithë natën, dhe mund ta bëjmë ngado.

Pulis sytë dhe tund kokën, për t'i rezistuar hipnozës së fjalëve të tij.

- Ndoshta pasi të kem kaluar provimin e anatomisë.

Vë ngadalë duart mes nesh dhe i mbështes mbi gjoksin e tij për të drejtuar shpinën. - Djall o punë!
- Prek toraksin mbi bluzë. - Sa shumë të janë forcuar muskujt, jo se nuk më pëlqen, madje, kështu i fryrë më dukesh akoma edhe më i gjatë!

Ai shfryn. - Po ndryshon argument, mos të dukem gjë si ndonjë bionde torollake?

- Mjaft, tani!

Çezare psherëtin, shpatullat i ulen dhe i ngrihen.
- Sidoqoftë, sonte, sikur qielli të përmbysset mbi “Colosseo”, do të të bëj që t’i harrosh librat e shkollës.

Dhe fillon të ecë duke më mbajtur në krahë. Ecën me hapa të mëdhenj drejt muzikës; shquaj dritat që lëkundën poshtë harqeve të urës. Mbërritëm, duhet të jetë festa ku na kanë ftuar Astrida dhe Luka, nëse e kam kuptuar mirë, zdërrhallja bëhet në një barkë të ankoruar në breg të lumit.

Përkulem për të kruar hundën mbi bluzën e Çezares.

- Do të kisha dashur të rrinim për qejfin tonë këtu, larg nga të gjithë, poshtë yjeve.

- Çfarë?

Me sa duket kam mërmëritur me zë shumë të ulët, sepse i dashuri im më shikon i habitur.

- Po thosha sesi është e mundur që pranove të vish në këtë festë? Duhet t’ua bënim naftën të gjithëve dhe të rrinim për qejfin tonë.

Në vend të përgjigjes Çezare qesh nën hundë dhe ngre dorën për të më shpupuritur flokët. Muzika e rriti

intensitetin dhe dallova notat e një kënge K-pop. E çuditshme, festën e ka organizuar Astrida dhe ajo nuk është tipi që vlerëson muzikën pop koreane. Është një snobe, gocë babai e krimbur në para, që u transferua në Romë, nuk e di saktë se kur, dhe vazhdon ende të jetojë në një suitë hoteli, sepse të kërkosh një apartament ishte një aktivitet jo dhe aq aristokratik.

Megjithatë, organizon festa mbi Tevere me muzikë aziatike. E habitshme.

Përdridhem. - Më lësho, dua të shikoj mirë se ku po shkojmë.

Çezare më buzëqesh dhe më ul poshtë, me të njëjtën *nonchalance*¹ sikundër vendos Bruton mbi divan, kur maçoku, i lodhur nga përkëdheljet, nuk do më ta mbajë në krahë.

Vihem në krah të të dashurit tim dhe shkojmë drejt muzikës. Shfaqet bashi i bardhë i barkës, është një gjë e stërmadhe - si dreqin e kanë sjellë këtë jaht deri këtu? Është aq i madh, sa nuk tundet edhe kur lumi është i egërsuar; mbi urë dalloj tashmë turmën që përpushet nën ritmin e këngëve. Njerëzit duken si një masë e vetme gëluese, një amebë e mbuluar me fytyra që ndryshojnë ngjyrë me radhë sipas dritave halucinante.

Zhurma e të qeshurave, muhabeteve e britmave ngatërrohet me muzikën dhe më shkakton një ndjenjë të vjelle, si pak më parë në makinë. Dakord, nuk kam qenë kurrë e dashuruar me diskotekat, ato pak herë që

¹ Në frëngjisht - moskokëçarje. (Shën. i përkth.)

kam shkelur aty kanë qenë për hatër të shoqes sime, Ales, që më tërhiqte zvarrë, por pas dy vjetësh në universitet kjo atmosferë më duket akoma më shumë jashtëtokësore.

Dora e Çezares mbërthen fort timen dhe më tërheq në drejtim të barkës.

Dhe ja ku jemi sërish me zvarritjen e pabesë! Por fytyra e tij është e qetë, e lumtur. Buzëqesh i ekzaltuar, ka kohë që nuk e kam parë kaq të gëzuar. Ndoshta është e vërtetë që nuk po i kushtoj vëmendje sa duhet, ndaj duhet të impenjohem që ta bëj të kalojë një mbrëmje të bukur.

Gërmoj në çantë me dorën që e kam të lirë, nxjerr jashtë telefonin. Njëmbëdhjetë e dyzet e dy. Jo keq, sikur të qëndrojmë deri në orën një. Por pastaj duhet t'ia mbath në shtëpi, përndryshe nesër nuk do të mund të ngrihem në kohë për të zënë vendin tim në sallën e studimit.

Përshkojmë shkallën e hirtë prej çeliku, që lidh bregun me jahtin. Papritur një burrë i stërmadh dhe i trashë na zë rrugën pikërisht para se të vinim këmbët mbi barkë, për pak sa nuk i hipëm përsipër. O Zot, çfarë delikatese!

- Kush ju ka ftuar?

Çezare hyri mes meje dhe atij të xhindosurit. - Astrida.

Tipi lëviz për të na lënë të kalojmë dhe takat e këpucëve tona kërcasin mbi drurin e lustruar të urës. Një hap tjetër dhe gjendemi në mes të zallamahisë, të zhytur në një det trupash që hidhen nën efektin e muzikës. Janë të gjithë njerëz të veshur me rroba të firmave të njohura, njerëz të Romës elitare, miqtë e rinj të Astridës dhe të Lukës, tani që janë lidhur bashkë. Festa duhet të ketë ca që ka filluar, sepse është plot me njerëz të dehur, që u merren këmbët dhe Çezare më shtrëngon pas vetes për të më mbrojtur nga të shtyrat.

Zhbirilon turmën për të shquar Astridën. Për fat të mirë, i dashuri im është më i gjati mes njerëzve

që kërcejnë ngjitur dhe shpresoj ta gjej të zonjën e shtëpisë para se ndonjë budalla i dehur të na hedhë poshtë nga barka me një të shtyrë me shpatull.

Edhe unë vëzhgoj mes trazirës. Shoh dikë me një koktej në dorë, që lëviz krahun tjetër: me sa duket Astrida do vërtet të na tërheqë vëmendjen. Është aty lart, pranë njëres prej tavolinave në kiç, zona e dedikuar për pijet.

- Çezare, - bërtas për të më dëgjuar përmes asaj zhurme.

I dashuri im/truproja im ul kokën. I bëj shenjë me mjekër nga Astrida.

Ai e kupton dhe hap rrugën përmes kaosit, duke shtyrë pa shumë lajlelule këdo që na del para. Ndiej një lumë vështrimesh të bezdisura dhe përgjigjem duke mërmëritur me buzë *ndjesë*; e kuptoj që njerëzit e këtushëm nuk janë mësuar me mënyrat e vrazhda të të dashurit tim.

E megjithatë, Çezare nuk është sigurisht jashtë vendit këtu në mes të këtyre tipave, në fund të fundit edhe ai është djalë babai, pavarësisht se marrëdhëniet e tij me prindërit nuk janë të mira... Të dashurit tim i pëlqen të sillet si tepist, nuk i intereson nëse festa bëhet në një jaht mbi lumin Tevere, ose në vilën e ishrit të tij, Analizës, apo në një qilar. Ai bën gjithmonë si cub.

Dalim nga mizëria e trupave dhe synojmë drejt tavolinave. Kamerierët, e veshur me uniformë, marrin pijet nga bari dhe ua shërbejnë atyre që dëshirojnë

të qëndrojnë ulur për të biseduar, për aq sa ua lejon muzika.

Astrida nuk resht së luajturi krahët derisa mbërrimë tek ajo.

Në tavolinë me të është Rosana, këmbë mbi këmbë, me minifundin prej lëkure të ngritur deri te kofshët. Takat e çizmeve prekin parvazin prej çeliku që rrethon urën dhe që pengon të dehurit të bien poshtë; përtej rrjedhin ujërat e Teveres, kreshtat e dallgëve të tyre ngjyrosen me blu, të kuqe dhe jeshile nga dritat e festës.

Rosi më përshëndet me dorë, duket e gëzuar që po më shikon. Edhe e ulur, duket e gjatë, e kalon një kokë shoqen time, Alesandrën, e cila është ulur pranë saj.

Ale është me kokën ulur mbi celularin e saj, dhe gota me shampanjë, që është para saj, duket që ka kohë aty, sepse i ka ikur gazi tashmë, bulëzat kanë avulluar. I ka lyer sërish flokët, sot i ka me nuancë portokalli, me një shkallëzim shumë të dukshëm. Nuk është shenjë e mirë: kur ndryshon ngjyrën e flokëve do të thotë se ka probleme me të dashurin e saj, avokatin, dhe ajo kërkon t'i tërheqë vëmendjen. Por ai është i zoti të zhduket dhe ta injorojë për javë të tëra.

- Shyqyr që mbërritët, - shfryn Rosi, - këtu është si varrezë.

Rosana është mësuar me të tjera lloj festash, ku kapen me grushte dhe vihen baste mbi fituesin. Ajo është tip i veçantë, mua më duket simpatike.

Çezare i përshëndet të gjitha me një të tundur të kokës dhe lëshohet në ndenjësën e lirë në anë të tavolinës. Kap në ajër një gotë nga tabakaja e kamerierit, që po kalonte atypari, dhe e pi të gjithën me një gllënjë, duke i lagur buzët me shampanjë.

Jemi të gjithë, përveç Lukës. Ndoshta për këtë arsye Çezare duket i shtendosur dhe rehat, me një buzëqeshje kënaqësie të stampuar në fytyrë. Nuk arrin ende ta fusë në kokë që unë dhe Luka jemi tani vetëm miq, për më tepër që Luka është tani i stërfejuar me Astridën.

Çezare rreh me pëllëmbë mbi kofshët e tij për të më thënë të shkoj të ulem tek ai. Por unë, ndryshe nga ai, nuk jam e paedukatë, ndaj, së pari, përshëndes Astridën me një të puthur në faqe. Lëkura e saj është shumë e butë, kremoze, dhe kur buklat e flokëve të saj biondë më cekin hundën, ndiej aromën e një parfumi të këndshëm, një fragrancë dehëse lulesh.

Sonte Astrida është e perezistueshme, me gjoksin e shtrënguar nën këmishë dhe fundin e shkurtër me frutulla që ia lë zbuluar këmbët e gjata. Po të mos isha kaq e sigurt për dashurinë ndaj Çezares, do ta kisha tërhequr zvarrë menjëherë nga ajo tavolinë, madje edhe nga festa.

Astrida shkëput fytyrën nga unë. - Sa shumë u vonuat! - Zëri i saj ka një tingull të mprehtë, duhet të ketë pirë pak. Sytë e saj blu të lezetshëm më zhbirilojnë. - Nuk i patë mesazhet e mia?

Kruaj faqen, e sikletosur. - Në fakt, jo.

Nxjerr celularin nga çanta. Te grupi ynë në *WhatsApp* ka pesëmbëdhjetë mesazhe nga Astrida, dy nga Ale dhe, madje, një nga Rosana. Skicoj një buzëqeshje të ndrojtur. - Ndjesë, e kisha vënë në pozicionin heshtje, sepse më duhej të studioja.

Astrida shfryn. - Zot i madh, edhe gjysmë ore para një feste do të studiosh?

- E mirë pra, jam një peshkope, s'është nevoja të zemërohesh. - E kap nga krahu. - Gjithçka në rregull? Dukesh nervoze.

- Po, po, ke të drejtë. Lëre fare.

Astrida lëshohet, edhe ajo, mbi ndenjësë. Gëlltit me një të hedhur koktejin, që i ka mbetur në gotë, dhe i drejtohet kamerierit me një gjest të bezdisur për t'i sjellë shpejt një gotë tjetër. Por para se ai të zbatojë porosinë, ajo i kërkon shishen.

Djali ia sjell shpejt bashkë me kovën e akullit dhe vështimi i Astridës është aq i irrituar, kushedi për çfarë arsye, saqë kamerieri për pak sa nuk pengohet duke vendosur shishen mbi tavolinë.

Ulem pranë Çezares, mes tij dhe shoqes sime. Çezare mbush një gotë me verë dhe ma zgjat. Psherëtit. Nuk e di, nëse merr vesh apo jo? Ia kam përsëritur që kur dolëm nga shtëpia se nuk kam ndër mend të pi, sepse nesër do të ngrihem herët për të studiuar.

Astrida skërmitet, me sytë ende të ngulur te kamerieri që po largohet. - Shërbimi është katastrofë. Ta shikojë nesër Karloja dhe ta harrojë nëse mendon se do t'i them atij përsëri për kateringun e ditëlindjes tjetër.

- Është ditëlindja jote? Ndjesë, nuk e dija!

- Mos u shqetëso, nuk është ditëlindja ime, është ditëlindja e një hajvani.

Zgurduulloj sytë, e habitur nga përgjigjja e Astridës.

Rosana shkryqëzon këmbët dhe i drejton biondinës një nga ngërdheshjet e saj. - Gaboj, apo sot je më antipatike se zakonisht? Je zemëruar se konia jote nuk po duket këtej rrotull?

Çezare rrudh sytë, zhbirilon Astridën. - Kone? E ke bërë me qenin?

- Vë bast se është një *chihuahua*, - komenton Ale.
- Stili Paris Hilton.

- Alesandra, je vërtet me kokën në re. - Rosana i shpupurit flokët dhe e bën të heqë sytë nga *smartphone*-i. - Po flasim për Lukën. Kam gjithë mbrëmjen që po e quaj kone, nuk e ke vënë re?

Cezare ia plas të qeshurit dhe më pickon në kofshë. - Më pëlqen, është një nofkë e përkryer për atë pispilluq.

- Ej! - I jap një pickim mbi xhinse. - Mos fol ashtu për Lukën!

Ai nuk përgjigjet, por vazhdon të buzëqeshë. Vë bast se e ka vath në vesh batutën time në mbrojtje të Lukës dhe po mendon sesi të më bëjë që ta paguaj. Ndoshta duke më mbajtur zgjuar gjithë natën me ndonjë mënyrë perverse nga ato...

- T'i lëmë shakatë, - ndërhyri Rosana, gjithmonë duke iu drejtuar Ales, - je vërtet e hutuar sot, je e sigurt që gjithçka shkon mirë?

Ale pulit sytë, sikur fjalët e Rosit e zgjuan nga një ëndërr. Pohon me kokë. Dhe rikthehet me fytyrën e përkulur mbi *smartphone*. Drita e ekranit përvijon konturin e zi të qeskave poshtë syve. Edhe pse është munduar t'i fshehë shenjat e lodhjes me anë të grimit, kuptohet që nuk ka fjetur aq sa duhet. Dhe nuk është hera e parë që po e vë re.

Kafshoj buzën.

Kisha të drejtë, mes saj dhe avokatit ka probleme. Përsëri. Ka mundësi që Ale i ka dërguar sot një mesazh, ndoshta të rëndësishëm, dhe tani është në pritje të ethshme të përgjigjes. Por atij aq i bën, do të jetë për darkë me gruan e vet, dhe do ta marrë dashnoren e tij në telefon me qetësi vetëm nesër, ose pasnesër, ose kur të dojë ai.

Bastardi!

Zhurma e një karrigeje, që bie mbi dërrasë, na bën të kthejmë kokat. E ka rrëzuar Luka duke dashur të shmangë një vajzë, që po e tërheq nga mënga e këmishës së hapur.

- Pastaj, - thotë ai, - të betohem që pastaj do të bëjmë një foto, por tani duhet të iki...

Toni i tij është i ëmbël, si gjithmonë, dhe jam e sigurt se vajzës do t'i binte të fikët nga emocioni nëse do të shikonte sytë blu të Lukës, të yllit në ngjitje të Serisë A. Mëkat që i ka syzet e diellit të ulura mbi hundë.

- Ja dhe tradhtari... - mërmërit Astrida. Ka aq shumë mëri në zërin e saj, sa betohem që dëgjoja kërcitjen e dhëmbëve.

I shkreti Luka!

Ai i jep një të shtyrë vajzës për t'u çliruar prej saj dhe vjen drejt nesh. I buzëqesh së fejuarës dhe përkulet për t'i dhënë një puthje, por ajo kthen kokën dhe buzët e Lukës përfundojnë mes rricave bionde.

- Në këtë orë vihet? - ankohet Astrida. - Mendova se mos të kishin rrëmbyer fansat e tu.

Luka lëshon një psherëtimë të gjatë dhe ulet pranë saj. Heq syzet e diellit dhe fërkon hundën. Kërkon të kopsitë këmishën, por dy kopsat e sipërme nuk janë më.

- Dreqi ta hajë!

- Eh, po, dreqi ta hajë! - Astrida e godet me pëllëmbë mbi pjesën e gjoksit që i del mes kindave të këmishës.

- Të pëlqen kur fansat e tu të shqyejnë rrobat, hë? Si ka ardhur puna le t'i mbajnë për vete nëse duan, mua nuk më interesojnë rrobat e përdorura!

- Astrida... - Luka na shikon me radhë, në kërkim të ndonjë ndihme. - Nuk mund të mos pranoja të bëja *selfie* përderisa më njohën.

- Është ndjesi e këndshme? - e pyet Rosi.

- Si?

- Që kur je bërë golashënuesi më i mirë do të jesh i rrethuar nga shumë pjeshka. A nuk ndihesh si një bufalaq në pastiçeri?

E shikoj vëngër Rosanën. Ajo buzëqesh e lumtur që e vuri akoma më shumë në siklet *konen*. Gjithsesi, janë insinuata pa bazë: e njoh mirë Lukën, dhe nëse është i fejuar me Astridën kjo do të thotë se të tjerat nuk ekzistojnë për të.

Për më tepër, duket se është i dashuruar me Astridën. Kur ma prezantoi, duke dashur që të bëhesha shoqe me të, pasi ishte transferuar në Romë prej pak kohësh dhe nuk njihnte askënd, m'u duk e pakëndshme. Por me kalimin e kohës, arrita t'i vlerësoja edhe anët pozitive të saj, përtej qëndrimit të saj prej princeshe gjithmonë të pakënaqur.

- Ti më lë pas dore, kjo është e vërteta. - Astrida shtyn dorën e Lukës, i cili po mundohej ta tërhiqte pas vetes. - Më merr për të mirëqenë.

- Po jo shpirt, vërtet, nuk jam mësuar të jem në qendër të vëmendjes, nuk di si të sillem...

- Shiko se është shumë e thjeshtë, - iu përgjigj Astrida me një ton të irrituar. - Kur të të afrohet ndonjë nga ato kurvicat, çoje në djall. Ja, kështu duhet të sillesh!

- Shëët... - Luka skuqet deri në rrënjë të flokëve biondë; është nxirë paksa, por duket qartë që faqet i kanë marrë ngjyrë piperke. - Mund të të dëgjojnë dhe nuk dua t'i trajtoj keq, të gjitha janë vajza të vogla të lezetshme që më vjen ke...

- Të lezetshme?!

Edhe Astrida u përflak. Është gati të shpërthejë. Më vjen të mbyll veshët për t'i mbrojtur nga shpërthimi.

Notat e fundit të këngës u sfumuan, muzika u shua.

Në pauzën që paraprin këngën e radhës, shqetësimi mes dy të fejuarve m'u duk akoma më i madh. Nëse heshtja do të zgjaste akoma, Astrida do të përfundonte ta mbyste Lukën.

Por *dj* rivë muzikën, dritat farfurijnë të gjitha njëherësh dhe zëri i mprehtë i një japonezeje mjaullin nën ritmin pop-elektronik.

- Muzikë e shpifur! - Astrida rrëmben një shishe për gryke, mbush një gotë tjetër, provon verën dhe përvesh buzët nga neveria. - Jo vetëm që nuk do ta marr më kurrë Karlon, por edhe do ta denoncoj!

Dyshoj se Astrida është vërtetë kaq e inatosur me këtë Karlon, apo me tipin misterioz që feston ditëlindjen. Zien e tëra nga inati që ka me Lukën.

Me një gjest të prerë, ajo zgjatet për të kapur çantën që ka lënë mbi tavolinë. Sytë i vetëtijnë nga ligësia ndërkohë që nxjerr celularin. Manovron me *smartphone*-in dhe e kthen ekranin nga Luka.

- E di çfarë? Sonte do ta instaloj.

Përkulem për të parë më mirë. Në *Play Store* është hapur faqja e një aplikacioni për të cilin nuk kam dëgjuar kurrë asgjë. Emri është *Love*, i ndjekur nga karaktere cirilike. - Çfarë është?

- Është e re, ruse. Është e tipit *Grinder* ose *Tinder*, apo *Wapa*, por edhe më i qartë.

Mrekulli, do ta marr vesh së shpejti!

Luka hap gojën. - Po bën shaka.

Rosana i buzëqesh Astridës, madje edhe Ale ngre kokën për ta parë mirë.

Astrida mbledh supet. - Më lë pas dore, nuk më kushton vëmendjen e duhur, je gjithmonë në stërvitje, ose larg, ose duke u zhveshur nga fanset. - Kruan me thonj *displayn*-n e celularit, duke u ndalur mbi sustën

që do të aktivizonte instalimin. - Është i mbushur plot me djelmosha që do të jenë super të lumtur të më mbulojnë me përkujdesje. Dhe kam përshtypjen se mund të fillojnë që sonte.

Luka duket i hutuar, nuk arrin të lëvizë as qepallat. Kapërdihet nga sikleti, dhe me një lëvizje të ngathët rrok me njërin krah supet e Astridës.

- Zemër, mos e thuaj as për shaka.

- Nuk po bëj shaka.

- E po, duke arsyetuar mbi këtë, - nxiton të flasë Çezare, - nuk është një ide e keqe.

Sonte të gjithë janë në garë kush e kush ta vërë Lukën në siklet. Sigurisht që do të ishte e keqe si id... Zgurdulloj sytë, Çezare mori celularin e tij nga xhepi i xhinseve dhe ka hapur të njëjtën faqe të *Play Store-it*.

Çfarë drejqin... - Çfarë je duke bërë?

- Po imitoj Astridën. Po e provoj edhe unë aplikacionin e ri.

Në ekranin e shoqes sime u shfaq viza që tregon se filloi *download-i*.

- Kiara... nuk do ta ndalosh? - Ale më hedh një vështrim ngurrues. - Shikon edhe Çezaren. - Mendoja se mes jush nuk ka probleme.

- Në fakt, nuk ka!

- Dhe po e lë të shkarkojë një aplikacion më të keq edhe sesa *Tinder?* - më pyet Rosana. - Të isha unë, do t'ia hidhja celularin në lumë. Pastaj do ta hidhja edhe atë vetë.

Dhe, në fakt, Luka po mundohet ta marrë *smartphone-in* nga kthetrat e Astridës, e cila rrotullohet shpejt dhe me forcë për mos e lejuar, dhe qesh e argëtuar.

Por unë vazhdoj të mos e kuptoj mirë thelbin e çështjes.

- Përse duhet t'ia fundos celularin në Tevere? - Vështroj ngultas Alen, Rosanën, Astridën, Çezaren dhe Lukën. - Çfarë është *Tinder-i*?

Luka u shtang, madje edhe Astrida mbeti pezull me krahun e ngritur lart në ajër, me gishtat që shtrëngojnë celularin.

Çezare më hedh një vështrim dyshues. Qesh nën hundë. - Nuk arrij ta besoj.

Po teprohet. - Saktësisht, çfarë nuk beson, - i përgjigjem e irrituar.

- Seriozisht e ke, kur thua që nuk ke dëgjuar kurrë të flitet për *Tinder, Hinge, Grindr, Happn?* - më pyet Ale.

- Janë aplikacione për takime, - shton Astrida, - për t'u palluar me të panjohur.

- Ah, mirë, nëse është kështu, sigurisht që i njoh! Shiko, çdo ditë, para se të ha mëngjes, përdor një aplikacion për t'u palluar me të panjohur!

Të gjithë më shikojnë, mendoj se nuk e kanë kapur ironinë.

Marr frymë thellë. - Jo, nuk i di aplikacionet për të bërë seks me njerëz që nuk i kam parë kurrë më parë. Ale, unë dhe ti jemi shoqe të ngushta prej një jete, dhe ti më pyet, mua?